

El Gimennell, partida d'Illa de Tet (Conflent). És el nom d'una font sovint cantada per J. Seb. Pons. Ja es troba documentat: *loco vocato Gimennel* a. 1334 a Sant Miquel de Llores (Alart, *InvLC*).

«*Gemenells*» alterat per influència popular de «*Germanans*»:

Els Germanells, tossalets del terme de Nàquera a la ratlla del Puig de Sta. Maria (xxx, 66.253.20); i recollit també a l'enquesta del Palmar (xxxii, 91.3).

I altres semblants. *El Germanell*, en el terme de Muroseros (Horta Val.) (xxx, 116.20; 118.17).

Els Germanells, partida del terme d'Alzira (xxxii, 105.8).

Pla dels Germanells, en el terme de Tavernes de Valldigna xxxii, 175.3).

Els dos Germanets, partida del terme de Biar (Alcoià) (xxxvi, 1.10).

Can Puiggerminal, mas al cim d'un turonet cònic de 55 alt., en te. de Tordera (Maresme).

Suposem que aquest turonet, i l'últim altell de la serra de més a l'O. que té 60 m. alt., van ser mirats com dos bessons. *Can* és segurament secundari, de manera que el nom dels dos turonets devia ser *els Puigs Geminals* < PODIOS GEMINALES (amb la *r* manllevada de *germans*).

ETIM. Tots són derivats del ll. GEMINI, -ORUM 'bessons', o del seu diminutiu GEMINELLOS. Els dos primers deuen ser abreujament de SAXA o STAGNA GEMINA 'estany', 'rocs', bessons, aparionats. J. F. C.

Gemor, Bini ~, V. vol. i, 161-163

GENESCA

Cognom que *AlcM* localitza en el Vallès i Bages. Potser d'un NL: relacionat amb un *DIANESKA derivat de DIANA 'divinitat de les aigües', veg. *DECat* iv, 877 b8. J. F. C.

GENESSIES

Moleta de Genessies, cim culminant de la serra de Tivissa (Ribera d'Ebre) (505 m. alt.). En camí del cim es troba el *Mas de Genessies* (JCoromines, c. 1925; cf. la documentació històrica i gràfica que aporten Bru Borràs, *Hist. Tivissa*, 1955), i J. Iglésias-Santassagna, *Guies II*, 18 ss., 316, 318, 331.

ETIM. Sens dubte d'un adjectiu àrab del tipus corrent «nisba», *ğennāsi*, -*īya* 'semblant o peculiar', derivat de l'arrel *ğns*, ben descabdellada en l'àrab hispànic i magrebí: derivat de *ğins* (*RMa* 'll. *genus*', p. 82, i «assimilare», p. 337); *ğincén* 'classes (de naus o galeres)' *PAlc*, 259a38, b1; d'aquí formacions en -*īya*, -*īya*: *ğinsīya* «homogènitat» Almakkari, *ğinsī* «sexual» Boqtor; una formació igual a la que suposem ha donat el NP *Djennāsi* (*Djennās*, -*āsa*) a Algèria (*GAlg.*, 131). Concretament, es pogué dir (*al-ğubaīla*) *al-ğennāsiya* 'la muntanyeta o moleta' semblant: especialment

si es tractava de dues moletes bessones: la de Genessies està mig-partida pel camí bifurcat que descriu Iglésias (p. 317). J. F. C.

GENOLL(S), GENOLLET, JUNOY

Tossal de Genolls, en el terme de Pego (Marq. de Dénia) (xxxiii, 106.10).

Caseta de Genollet, en el de Vilamarxant (Camp de Llíria) (xxx, 110.9).

De *genoll*, que prové del ll. vg. GENUCULUM, diminutiu de GENU 'genoll' (*DECat* iv, 466a35-36), en el sentit de 'posterioritat, descendència', potser concretat en 'hereu'. Del mateix, o en la variant *jonoll*, resultat de l'assimilació popular, en cat. or., ve el cognom *Junoy*, *Genoll*, *Chenoll*, que *AlcM* localitza en tot el nostre territori continental, des de Cerdanya fins al Xúquer.

Com s'ha explicat en el *DECat* iv, 467a14-23: «no tindria solta que a una persona li haguessin donat (ni com a malnom) el nom d'aquesta part del cos. Al sentit de "generació, descendència" sembla haver-se arribat des de la concepció bíblica del pare que reconeix la seva posteritat posant-se l'infantó damunt dels genolls», cf. *DECH*, s. v. *hinojo* i arag. antic *genullo* fr. ant. *genouil*, b. ll. *genuculum* 'generació' (*DECat* iv, 467a3-10). No és inversemblant que s'hi ajuntés la idea de 'cada un dels nusos en la tija d'una planta', que ja es registra en el llatí clàssic *genu*, ço que ajudaria a explicar millor la noció de 'cada una de les generacions d'un llinatge'. J. F. C.

35 El GENOVÉS

Poble amb municipi, a la Costera, al pla de Xàtiva, en la seva major part a la dreta del riu d'Albaida.

PRON. MOD.: *ğenovés*, J. G. M. a Ontinyent (a. 1935); Coromines, id. a Barxeta (xxxii, 153.3) i *alğenovés*, a Benigànim (xxxii, 10.2) i a Llocnou de Fenollet (xxxii, 35.23). SGuarner recomana adoptar *El Genovés* com a normal (*Nomencl.* 1966).

DOC. ANT. *Lo Genoves* i *Loco del Genoves*, en el Llibre del patrimoni reial (S. xiv, *CoDoACA*), segons JGiner i March. SSiv., 244, sense cites textuales, en dona dates de 1441 i que fou erigit en parr. de moriscos el 1535. 1609: «*Genovés*» amb 70 cases de moriscos pertanyents a Miquel Fenollet (Reglà, 115); i en els 4 censos del S. xvi li troben de 45 a 73 moriscos, junt amb el poblet de *Fenollet* (Lapeyre, p. 37). Després de l'expulsió fou repoblat amb 11 cristians l'a. 1611.

Son Genovès, partida del terme de Marratxí (Mallorca) (xl, 90.25).

Gènova, poble i nucli residencial del municipi de la Ciutat de Mallorca, al vessant oriental de la serra de Na Burguesa. Nucli de formació tardana, S. xix. *Pron. Mod.*: *žénovə* (*AlcM*, i Coromines a Palma, 1964).

ETIM. Sens dubte idèntics al nom de la ciutat italiana i el seu gentilici. El poble xatívi degué rebre nom